

Barnjury

Medlemmarna i World's Children's Prize Barnjury är experter på barnets rättigheter genom sina egna erfarenheter. Varje jurybarn representerar i första hand alla barn i världen som har liknande erfarenheter som hen. De representerar även barnen i sitt land och på sin kontinent. När det är möjligt ingår barn från alla världsdelar och stora religioner i juryn.

Möt barnjury!

Jurybarnen delar med sig av sina levnadsberättelser och om vilka av barnets rättigheter de själva fått kränka och/eller kämpar för. På så sätt lär de miljoner barn jorden runt om barnets rättigheter. De kan vara med i juryn till och med det år de fyller 18. Barnjuryn utser varje år de tre slutkandidaterna till *World's Children's Prize for the Rights of the Child* bland alla som blivit nominerade.

Jurybarnen är ambassadörer för World's Children's Prize i sina hemländer och i världen. Barnjuryn leder den årliga WCP-ceremonin. Under den veckan besöker jurybarnen skolor i Sverige och berättar om sina liv och om barnets rättigheter.

Kim, 18 år, Zimbabwe

Representerar barn som stärkts att stå upp för barnets rättigheter, särskilt för flickors lika rättigheter.

Kim är WCP-barnrättsambassadör och har startat en egen barnrättsklubb i skolan. Hon har gett tusentals barn kunskap om deras rättigheter och engagerat dem för att kämpa för en bättre värld för barn.

– När jag var liten visste jag inte att barn har rättigheter. Jag blev ledsen när jag såg barn som inte fick gå i skolan, som

blev slagna och utsattes för sexuella övergrepp och barnnäktenskap. Nu är jag en röst för barn som inte vågar berätta, eller som inte vet att dom har rättigheter. Jag kämpar särskilt för flickor, till exempel för att barnnäktenskap helt ska upphöra och för att flickor ska ha rätt till egna toaletter i skolan. Att vara WCP-barnrättsambassadör känns som en ära. Det betyder allt för mig. Och jag vet att min generation kommer att se till att det blir förändring till det bättre för världens barn.

Dario, 17 år, Rumänien

Representerar barn som växer upp på barnhem, och barn som diskrimineras på grund av fattigdom och/eller för att de tillhör en minoritetsgrupp.

Dario växte upp i det fattiga området Ferentari, i ett träskjul som hans pappa byggt på trottoaren, utan värme, toalett eller rinnande vatten.

Mamman gjorde allt för att barnen skulle må bra, men pappan köpte alkohol för alla familjens pengar.

– När jag var nio år skickades jag och min lillasyster ut på gatorna för att få ihop pengar till mat. Polisen tog fast oss och vi tvingades flytta till ett barnhem. I början var det jättejobbigt. Vi saknade mamma och grät varje dag. Men efter ett tag, när vi fick kompisar, blev det bättre.

På barnhemmet kommer flera av barnen, även Dario, från romska familjer. Romerna är sedan hundratals år Europas värst diskriminerade minoritetsfolk

– Om jag fick bestämma skulle jag städa bort allt skräp och alla droger i mitt område så att folk skulle bli snällare mot varandra. Och alla barn skulle få växa upp med sina familjer.

Omar, 18 år, Palestina

Representerar barn som växer upp under ockupation, och som vill ha dialog för fred.

Omar går i skolan nära en vägspärr med beväpnade soldater. Det blir ofta bråk där och tårgas läcker in i skolan. Det svider i ögonen och gör Omar stressad.

– Det bästa för mig då är att lyssna på musik eller spela piano, det gör mig

lycklig. Jag har en keyboard som jag skulle vilja ta med till skolan men det är för farligt. Jag måste bära det i en stor svart väska som folk kan tro är ett vapen. Dom israeliska soldaterna är misstänksamma mot sånt. Mamma är rädd för att jag kan bli skjuten. Jag har levt under ockupationen i hela mitt liv och det påverkar allt. Soldaterna behandlar mig och andra palestinier som om vi inte hör hemma här. Det gör mig ledsen och arg. Jag känner i mitt hjärta att det är fel. Det är ju mitt land och jag borde ha rätt att röra mig fritt. I stället känns det som om vi lever i ett fångelse. Det är lätt att förlora hoppet ibland, men jag försöker tro på förändring.

Jhonmalis, 16 år, Brasilien

Representerar barn som tillhör urfolk och kämpar för sina rättigheter, barn som utsatts för våld och som drabbas av miljöförstöring.

Jhonmalis bor i Amazonas i Brasilien och tillhör urfolket Guarani. Hennes familj har kämpat i över 40 år för att få tillbaka land som skogsbolag och korrupta politiker har stulit. Jhonmalis egen morfar mördades för sin kamp.

– Han var väldigt modig och är en stor förebild för mig. Den värsta dagen i mitt liv var när någon sköt in i vårt hus, jag trodde att jag skulle bli dödad.

Guaranifolket bor nu i fallfärdiga läger nära stora vägar där de varken kan fiska eller jaga. Det får de vuxna, som Jhonmalis egen pappa, att må dåligt, dricka, ibland ta droger och slåss. Han försvann efter att ha attackerat mamman med kniv. Nu måste Jhonmalis arbeta i fälten varje morgon innan skolan för att hjälpa familjen att överleva.

– Jag är stolt över min mamma, som kämpar hårt för oss barn! Min dröm är att få stopp på våldet mot barn och kvinnor.

Under WCP-veckan har barnjury möten där de delar erfarenheter och diskuterar viktiga frågor.

Zohar, 16 år, Israel

Representerar barn som växer upp i konfliktområden och som söker dialog för fred.

– Det är viktigt för mig att vara medveten, lära mig om vad som händer i världen och försöka hjälpa så mycket jag kan. Jag är engagerad i elevrådet och i en ungdomsorganisation. På senare år har jag deltagit i många protester för flickors rättigheter, för HBTQ+ rättigheter, och mot mobbning och korrupktion.

När våld och raketskjutning ökade dramatiskt i konflikten mellan Israel och Palestina 2021 blev Zohar och hennes kompisar stressade och rädda. Själv lärde hon ganska nyligen känna palestinska barn för första gången, trots att hon bor i staden Haifa, som har en blandad befolkning.

– Jag visste förstas att palestinier bor här men kände ingen personligen. Förra året började jag gå på fritidsaktiviteter med arabisktalande flickor. Vi startade också en blandad grupp där vi lärde oss kodning tillsammans. Dom palestinska flickorna var väldigt trevliga och det var intressant att få lära sig om deras kultur som jag visste så lite om. Trots att vi är grannar känner vi inte varandra alls. Jag tror att det blir lättare för folk att hata den andra sidan när dom inte vet något om varandras liv eller historia. När vi lär känna varandra upptäcker vi att vi alla är människor och ganska lika. Om hela samhället kunde lära sig det skulle chansen att nå ömsesidig förståelse öka. Det spelar ingen roll hur många gånger processen misslyckas, eller hur många territorier Israel måste ge upp. Vi måste fortsätta försöka hitta ett sätt att leva tillsammans i fred.

Hot från gevär och vatten

– Jag kommer att fortsätta i skolan. Döda mig om du vill, sa Rizwan till mannen som höll geväret mot hans huvud. Mannen ville tvinga honom att sluta skolan och istället arbeta på jordherrens fält tillsammans med skuldslavbarnen. Berättelsen om Rizwans mod spred sig och gav andra familjer mod att skicka sina barn till skolan. Fyra år senare räddades Rizwan under den stora översvämningen, som orsakats av klimatförändringarna, och som raserade familjens hus och dödade deras djur.

Väggarna föll samman

När solen gick upp såg Rizwan den första väggen raseras av vattenmassorna.

” Min farfar Shamla föddes som skuldslav, eftersom min farfarfar tagit ett lån från jordherren. Det är så man blir skuldslav och jordherren kan då tvinga hela familjen att arbeta på hans fält. Men när farfar blev vuxen lyckades han göra vår familj skuldfri.

Jordherren tillät inga barn i byn att gå i skolan, så pappa fick börja i skolan i farmors by. Farfar hjälpte även en annan pojke i byn, Naveed, att börja i samma skola. Senare återvände Naveed till byn och startade en skola. När jordherren fick veta det kom han till hit i sin jeep med beväpnade män och sa:

– Stäng skolan!

Naveed fick stöd av byborna och jordherren var mycket arg när han åkte iväg.

Efter ett år sköt en man ihjäl Naveed, mitt framför eleverna. Många bybor blev rädda och lät inte längre sina barn gå i skolan. Men jag och min bror började i en skola fem kilometer bort.

Gå och jobba!

Det var året efter mordet på läraren och jag var tio år. Vi hade gått upp vid fyratiden och gick först ut i skogen, eftersom vi inte har någon toalett. Sen gick vi för att hämta vatten, innan vi gick till moskén för att be. När vi ätit frukosten, bröd med potatis, gav vi oss iväg mot skolan.

Plötsligt stoppade två män med gevär oss. Min storebror väntade inte en sekund innan han sprang iväg, men jag ville veta vad dom ville. En av männen tog tag i min arm och den andre satte sitt gevär mot mitt huvud och sa:

– Om du inte arbetar på fältet ska jag göra ett hål i ditt huvud. Du förstör andra barn för oss.

– Jag kommer att fortsätta att gå i skolan. Döda mig om du vill! sa jag. Flera personer samlades runt oss, så männen gav sig iväg och jag fortsatte till skolan. När jag kom hem frågade min bror:

– Varför sprang du inte iväg? Jag trodde att dom skulle döda dig.

Pappa och andra män i byn gick tillsammans till jordherren för att tala med honom, men han låtsades att inte känna männen.

Blir aldrig fria

Alla andra familjer i vår by, även min farbrors, är skuldslavar till jordherren. Tanken bakom att hota mig och min bror var att få oss att sluta skolan, så att inte

Bröderna hotades

Två män med gevär hotade Rizwan och hans storebror Sami Ullah på väg till skolan. Sedan översvämningen har de bott i tälten bakom bröderna.

Städar upp

Rizwan städar upp efter att familjens hus rasat samman. Här bär han en av dörrarna.

Ingen skuldslav

De flesta barn i byn måste arbeta på jordherrens fält och kan inte gå i skolan. Rizwan arbetar bara i familjens lilla fält innan han går till skolan.

Rizwan, 14 år, Pakistan

Representerar barn som får sina rättigheter kränkta till följd av klimatförändringarna och annan miljööförlust.

BÄST: Att gå i skolan.

GILLAR INTE: Hur jordherrar behandlar fattiga.

VÄRST: Den stora översvämningen.

MITT MÅL: Vill hjälpa min familj till en bra framtid.

barn skulle få för sig att dom kunde gå i skolan.

Jordherrarna är mycket grymma. Många gånger har dom brutit armar eller ben på sina arbetare. Om någon protesterar säger jordherren till förmannen att skjuta honom. Ingen vågar anmäla honom, för det är farligt. Och det finns ingen polis här. Dom fattiga har inga rättigheter. Jag tycker inte alls om det. Dom behandlar också kvinnor och flickor illa.

Jordherren har tusentals hektar mark, men skuldslavfamiljerna får bara vete och ris och mycket lite pengar, så dom kan aldrig bli fria från sin skuld.

Vattnet kommer ...

Jag hade gjort mina läxor innan solen gick ned, för vi har ingen elektricitet här. Mamma hade gjort bröd med morötter till kvällsmat.

Räddad med sockerfat

Rizwan och elva andra i familjen räddades, precis som barnen på bilden ovan, från att drunkna genom att sitta i två stora plåtfat, som man annars tillverkar socker i.

FIDA HUSSAIN/AFP

Jag vaknade mitt i natten av att pappa skrek. Det var vatten överallt. Jag trodde att vattenmassorna skulle döda oss. Vattnet fortsatte stiga och min farbror sa att vi måste rädda våra familjer. Mamma grät och sa:

– Men hur ska vi kunna rädda alla?

Pappa bad oss om hjälp att bära två stora plåtfat till dörren. Vi använder dom när vi gör socker av sockerrören. Vi satt sju personer i det ena fatet och fem i det andra. Pappa och farbror kunde vada i vattnet och puffade faten framför sig.

Jag såg vår vägg rasa ihop. Jag tänkte på våra djur och på att vår hund också skulle dö. Mina tårar rann.

Sov på vägen

Pappa och farbror puffade faten med oss i fyra kilometer, till en väg som ligger högt. Dom första två nätterna satt vi bara och tittade mot vattnet eller sov på vägen. På dagen var det hett i solen och på natten bet stora myggor oss. Vi fick två tält och några filter, så den tredje natten kunde vi sova i tält. Vi stannade på vägen i 22 dagar.

Jag längtade hela tiden efter att få gå i skolan och jag minns på dagen hur länge jag fick vänta, två månader och åtta dagar!

Vi hade 10 hönor, 24 kycklingar, 3 getter, 2 lamm och 2 kor. När vi återvände hem hade de alla drunknat och försvunnit med vattnet.”

Glaciärerna smälter

Pakistan drabbas svårt av klimatförändringarna, som påverkar glaciärerna i Himalaya mycket. De mer än 7 000 glaciärerna i Pakistan smälter snabbt. Eftersom landet ligger nedströms från Himalaya drabbas det av svåra översvämningar. 2022 översvämmades en tredjedel av landet och monsunregnet förvärrade översvämningen. I provinsen Sindh regnade det 680 mm på ett dygn.

1 700 personer dog under översvämningen och 33 miljoner människor drabbades.

Risskafferi

Rizwans hämtar ris i skafferierna ute på gården. Vid översvämningen förstördes all familjens mat.

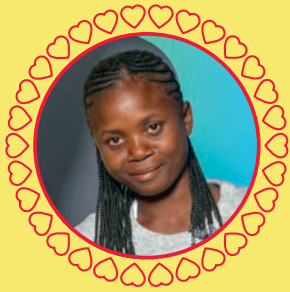
Trotsar jordherren

Jordherren vill att alla barn ska jobba i hans fält, men Rizwan går till skolan varje morgon.

Hunden överlevde

Familjens 10 hönor, 24 kycklingar, 3 getter, 2 lamm och 2 kor fördes bort av vattenmassorna. Men hunden överlevde.

Alcina, 16 år, Moçambique

Representerar flickor som utsatts för, eller riskerar att utsättas för, barnäktenskap och att tvingas sluta skolan.

Alcina har åter fr

Alcina växer upp i byn Malhacule nära Limpopo nationalpark i Moçambique. Hennes pappa försörjer familjen som tjuvjägare.

Men när beväpnade rangers börjar skydda de vilda djuren slutar han med tjuvjakten. Det gör familjen ännu fattigare.

Barnjuryn

Alcina går i skolan, men hinner inte leka. Hon måste samla ved, hämta vatten, laga mat, diska ...

När Alcina är 13 år och går i femte klass börjar en 40-årig noshörningstjuvjägare att uppvakta hennes föräldrar med pengar, matvaror och öl.

Trots att mannen redan är gift tvingar Alcinas föräldrar henne att gifta sig med honom. Hon måste mot sin vilja sluta skolan och flytta till mannens by.

Alcina är förtvivlad. Hon har förlorat sina framtidsdrömmar och vet inte vad hon ska ta sig till med sitt liv. Hon arbetar hela dagarna med hushållssysslorna.

När hon just fyllt fjorton år föder Alcina sin son Peter.

I november 2021 går Alcinas rektor Ricardo en kurs (sid. 37) där han tillsammans med fyra av sina elever lär sig om barnets rättigheter.
– Innan kursen visste jag inte att flickor har lika rättigheter som pojkar. Nu finns flickors rättigheter alltid med i mitt klassrum, säger rektorn och skriver om dem på svarta tavlan.

amtidsdrömmar

En månad senare vandrar Alcina till sin hemby för att be sina föräldrar om majs. Hon möter sin rektor, som frågar varför hon inte är i skolan. Alcina berättar om allt hemskt som hänt.

När rektorn berättar för Alcinas föräldrar att Moçambiques lagar förbjuder barnäktenskap går de med på att låta henne flytta hem med sin son och åter börja skolan.

Alcina träffar sina skolkompisar och lär sig om sina rättigheter. Hon hjälper till hemma och tar hand om sin son, men är lycklig över att åter kunna drömma om en framtid.

Alcina blir barnrättsambassadör och kommer med i WCP-barnjuryn. Hennes mamma tar hand om Peter när hon går i skolan och medan Alcina är i Sverige.

I maj 2022 ledsagar Alcina, tillsammans med Kim från Zimbabwe, drottning Silvia till World's Children's Prize-ceremonin på Gripsholms slott i Mariefred.

Under ceremonin berättar hon i mikrofonen om att hon i juryn representerar alla flickor som utsatts för barnäktenskap och tvingats sluta skolan.

Alcina är med i WCP-projektet My Rights & My Future för flickor i Mozambique och Zimbabwe, som lär flickor om deras rättigheter och hjälper dem tillbaka till skolan.

Fem år gammal slav

Kwame var fem år och kunde inte simma när han för första gången skulle följa med sin slavherre ut i kanoten för att lägga nät. Han tvingades ut på sjön varje dag och varje natt, fick bara ett mål mat och drack bara sjövattnen. Men en dag, efter tre långa år, kom båten ...

När Kwame var fem år kom ett par till hans hem i Winneba i Ghana. De frågade om de fick ta med sig Kwame och sa att han skulle få gå i skolan. Paret gav föräldrarna lite pengar. När Kwame morgonen därpå vaknade i parets bil var han i staden Yeti vid den stora Volta-sjön.

– Vi tog en båt till en ö. När paret lämnade mig till en man sa han att jag måste följa med ut i kanoten och fiska. Det var mycket svårt i början och jag kunde inte simma, berättar Kwame.

Nu var han en slav som arbetade varje dag och varje natt utan hopp om framtiden.

– Men när jag blev större började jag drömma om att en dag bli rik och att min familj skulle jubla när jag kom hem.

Två timmars sömn

Varje dag, vid sex-tiden på kvällen, packade Kwame näten i båten och gav sig ut på sjön tillsammans med sin slavherre, Brother Abbam.

– Månen och stjärnorna hjälpte oss, men vi använde också ficklampor. När det var dåligt väder var det svårt att se och jag var rädd.

– Först la vi i nätet, som skulle dras upp tidigt på morgonen. Sedan kastade vi i ett annat nät gång på gång och drog det efter kanoten i flera timmar, tills vi vände hemåt vid midnatt, förklarar Kwame. Han sov i kanoten ett par timmar innan det var dags att ge sig ut på sjön igen för att dra upp nätet.

När han kom hem på morgonen brukade Kwame kasta sig i vattnet för att bli

Stryk med paddel

Slavherren slog ofta Kwame med paddeln eller med stålvajern som de använde för att laga nätet med.

ren. Under tiden som slav kunde han aldrig tvätta sig eller sina kläder med tvål.

När han burit fisken de fått till slavherrens fru hjälpte han henne att röka den. På eftermiddagen återvände Kwame till kanoten för att tömma den på vatten och

Barnjuryn

för att laga näten till fram till klockan sex, då det var dags att ge sig ut på sjön igen.

Farligt arbete

Många slavbarn har drunknat under fisket på Volta-sjön.

– En gång när Brother Abbam ville att jag skulle dyka ner och lossa ett nät som fastnat sa jag att jag inte vågade. Då tryckte han tryckte ner mig under vattnet. Jag trodde att jag skulle dö.

– När han blev arg slog han mig med paddeln, säger Kwame och visar ett ärr i pannan. Han brukade också slå mig med stålvajern, som vi lagade näten med, och kalla mig dum.

– Brother Abbams egna döttrar fick tre mål mat om dagen. Dom fick fisk och

såser till sin kenkey (majsmjölsgrot) och banku (kassawagröt) och ibland läsk. Men under åren hos dom drack jag bara sjövattnen. Jag fick mat en gång om dagen och aldrig något till gröten.

Räddningen

– Jag hörde att det fanns människor som kom och hämtade barn. Men Brother Abbam och andra slavherrar skrämde oss med att dom som kom ville röva bort oss, och att vi skulle springa och gömma oss.

När han var åtta år, och varit slav i tre år, stod Kwame vid stranden och tog hand om näten när han såg en motorbåt närma sig.

– Jag trodde att det var min mamma som kom för att hämta mig, så jag sprang inte iväg.

Fiskeslavarna

Fiskeslavarna kallas "Pojkarna som åkt till Yeti". Det är i Yeti de flesta hamnar innan de skickas ut till olika slavherrar. Barnslaveri är vanligt i Ghana. Barnen säljs av sina föräldrar eller släktingar. Ofta av ensamma mammor som inte har råd att köpa mat till sina barn. Det är också vanligt att fattiga lånar pengar från en slavhandlare till

begravningen när någon dör. Kan de inte betala tillbaka tar slavhandlaren deras barn. De vuxna får kanske 200 kronor och barnen ska då jobba i minst två år, ofta mycket längre. Eftersom Ghana har en lag mot barnslaveri kan Challenging Heights ta polisen till hjälp när de fritar barn.

I Skyddade hemmet

Kwame kom till organisationen Challenging Heights Skyddade hem för befriade slavbarn.

– Jag behövde bara gå upp på morgonen, bädda, ta en dusch, äta frukost, gå till skolan och lägga mig i sängen på kvällen. Och ingen slog mig eller lät mig svälta.

– Jag tecknar mycket, men jag målar aldrig motiv från min slavtid. Det skulle bara påminna mig om allt det hemska.

Kwame fick nu vänner, tre mål mat om dagen och kunde titta på TV i Skyddade hemmet. När ett år gått började man tala om att han skulle återförenas med sin familj. Kwame längtade mycket, men det

var en sak han inte ville missa innan han åkte hem:

– Jag ville uppleva julen i Skyddade hemmet en gång till. Vi övade julsånger och danser och jag var en av dansarna. Vi fick julkläder, godis, kakor och läsk. Julmåltiden var så god, kyckling och ris.

Äntligen hemma

Det blev nästan som Kwame hade drömt om. Han kom inte hem rik, men när hans familj såg honom jublade och grät de alla.

– Under tiden på ön och i Skyddade hemmet tänkte jag mycket på mina föräldrar och kände igen dom direkt när jag såg dom. Pappa lyfte upp mig i luften!

– Jag är lycklig nu. Challenging Heights ger mig kläder och dom och pappa delar på skolavgiften. Jag går i sjuan nu. 🌐

Kwame, 16 år, Ghana

Representerar barnarbetare och barn som utsätts för människohandel och slaveri.

BÄSTA UPPLEVELSEN: Julafton i skyddade huset.

VÄRSTA UPPLEVELSEN: När slavherren tryckte ner mig under vattnet.

LYCKLIGAST: När jag kom tillbaka till min familj och pappa lyfte upp mig.

BÄSTA JAG VET: Måla tavlor.

Fick aldrig sova

Kwame arbetade alla veckans sju dagar och fick bara sova några timmar varje natt.

Sprang inte iväg

Slavherren sa att de som kom och frågade efter barnen var onda och att Kwame skulle springa sin väg. Men Kwame stod kvar när Challenging Heights båt kom och tog honom till Skyddade hemmet för befriade barn.

Bindu räddas från mar

Bindu tror att den avlägsna släktingen är hennes vän, men istället lurar kvinnan iväg henne från Nepal till Indien, där Bindu låses in i ett hus tillsammans med många andra flickor ...

Bindu, som är tolv år, och hennes mamma får ofta besök av Karuna, som är en avlägsen släkting. Hon brukar föreslå Bindu att hon ska resa till nya platser. Bindu säger alltid nej, men blir nyfiken av vad hon hör.

När Bindu blir biten av en hund kommer Karuna just förbi.

– Jag följer med dig till sjukhuset så att du kan få en stelkrampspruta, säger hon.

På vägen hem efter vaccinationen ger Karuna Bindu friterade panipuri-bollar och säger:

– Din mamma skäller alltid på dig. Hur står du ut med det? Här i Nepal finns bara en enda internatskola, låt mig ta med dig dit, så att du får utbildning, säger Karuna.

Resan börjar

Senare samma dag går Bindu ut när hon hör Karuna ropa på henne. När hon närmar sig Karuna drar hon Bindu intill sig och täcker över hennes mun med en sjal. Hon drar iväg med Bindu genom en gränd. När de kommer fram till en bro väntar en främmande man där.

– Han ska ta dig till internatskolan, förklarar Karuna.

Barnjuryn

Bindu kommer från en fattig familj och hade knappt gått i skolan innan hon fördes till Indien. Hon är ivrig att lära och blev snabbt uppflyttad till andra klass på Maitis skola Teresa Academy, hemma i Nepal.

Mannen tar Bindu till ett hotellrum. Innan hon hinna somna ringer mannens telefon. Det är Karuna, som vill tala med henne.

– Jag har berättat för din mamma att du är i säkerhet.

– Jag vill till mamma, svarar Bindu.

– Vad tänker du berätta för henne?

– Allt.

– Om du gör det så kommer jag att döda dig och din familj, varnar Karuna.

Mannen dricker alkohol och hans snarkningar håller Bindu vaken under natten. Morgonen därpå säger han till Bindu att hoppa in i en mini-taxi. De åker hela dagen och fortsätter dagen därpå.

Var är jag?

När de efter tre dagar kommer till Delhi i Indien tas Bindu till ett hus där hon träffar Karunas syster. När hon kommer in i ett rum ser Bindu många flickor, som knappt har några kläder alls på sig.

– Vad gör flickorna här, frågar Bindu.

– Dom säljer kläder och gör lite olika saker, får hon till svar.

När Bindu frågar om det är en skola hon kommit till, som Karuna lovat, skratrar de andra flickorna åt henne.

– Alla dom här flickorna som sover här, arbetar på vår bordell, förklarar Karunas syster då.

– Skäms du inte över att sälja flickor så här, säger Bindu när hon förstår var hon hamnat.

Ett hundbett var starten till att Bindu kunde luras hemifrån av en kvinna hon kände.

Bindu togs till Indien i en minitaxi, men visste inte själv vart hon var på väg.

drömmen

Att vara fri och ha kompisar är efter upplevelserna i Indien som en dröm för Bindu.

– Jag har inte dödat någon, så varför ska jag skämmas, svarar kvinnan. Det ska snart komma trettio nya flickor.

– Snälla, låt mig resa hem, ber Bindu gråtande.

– Inte till något pris kommer vi att släppa ut dig härifrån, svarar Karunas syster.

Bindu flyttas till ett annat hus, där hon under en månad ser efter de små barnen till de äldre flickorna och kvinnorna. Varje dag ges Bindu en medicin, men hon har ingen aning om varför hon får den, och att Karunas syster vill få henne att växa fortare, för att hon ska se äldre ut.

Räddningen kommer

Bindu förs till ett annat hus, som

Karunas syster också ansvarar för. Bindu hålls inlåst i ett rum medan dagarna går. Hon gråter varje dag och längtar hem, men har inte längre något hopp om att bli fri.

Hemma i Nepal har Bindus mamma kommit till organisationen Maiti Nepal och berättat att hennes dotter är försvunnen. Maiti, som arbetar mot barnsexhandel, kontakter en indisk organisation och polisen i Delhi.

När hon varit i rummet i en vecka hör Bindu plötsligt bestämda röster utanför dörren, som snart öppnas. Där står poliser och några andra personer hon inte känner. Nu går allt fort. Bindus kläder packas i en väska och snart sitter hon i en bil på väg hem till Nepal.

Bindu har just blivit fritagen av polis och socialarbetare och är här på väg hem mot Nepal.

Bindus familj är mycket fattig. För att hon ska kunna gå i skolan bor hon efter räddningen hos organisationen Maiti Nepal, men hennes mamma Rajita hälsar på henne där.

Bindu vill utbildas sig och hjälpa andra barn som råkat illa ut.

Bindu, 15 år, Nepal

Representerar barn som utsatts för människohandel och som utnyttjats i barnsexhandel.

VÄRST: När jag fördes till Indien.

BÄST: Att träffa mamma igen.

VAR JOBBIGT: Att berätta för polisen.

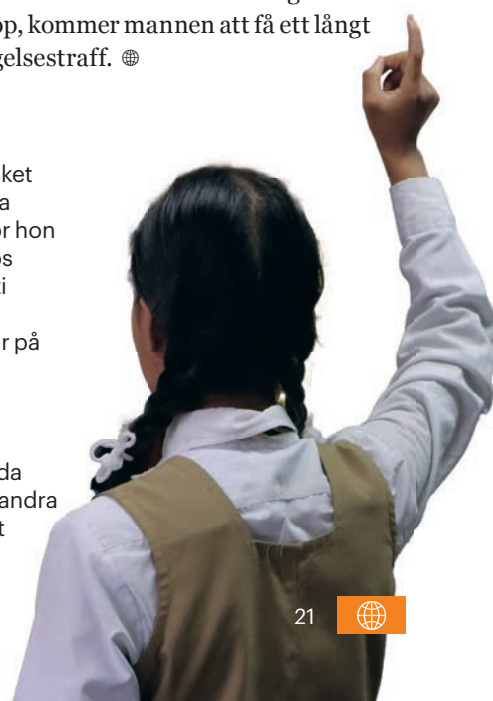
GILLAR: Att måla och sjunga.

VILL BLI: Socialarbetare och hjälpa andra.

Ivrigt att lära

När hon kommer tillbaka till Nepal får Bindu bo på Maiti Nepals skyddade barnhem. Hon har inte gått länge i skolan tidigare, så hon får börja i första klass i Maitis skola Teresa Academy, tillsammans med yngre barn. Men hennes iver att vilja lära sig gör att hon snart flyttas upp i tvåan. De flesta av Bindus klasskamrater är föräldralösa barn, eller andra fattiga barn som också bor på Maitis hem.

Mannen som förde bort Bindu är gripen och åtalad för människohandel, men har ännu inte dömts. Även om Bindu hann fritas innan hon utsattes för något övergrepp, kommer mannen att få ett långt fängelsestraff. 🌐

Kom hem efter tre år

Espoir grät under hela vandringen genom skogen. Skjortan blev dyngblöt av tårarna, som om det hade regnat. Om han stannade slog soldaten honom med en käpp. Espoir tänkte hela tiden på sin mamma och pappa och trodde att han aldrig mer skulle få träffa dem ...

Espoir, vars namn betyder Hopp, kommer från Sydkivu-provinsen i Demokratiska Republiken Kongo. Det här är hans berättelse om tre år i sitt liv:

”Jag var tio år, snart elva. Varje dag gick jag upp tidigt för att arbeta under förmiddagen, mest med att bära sopor till tippen och grödor från fälten. För en halv dags arbete brukade jag få 2000 CDF (10 kronor) eller ett kilo kassava.

Jag gick eftermiddagsskiftet i skolan. Efter skolan brukade vi spela fotboll med en boll som vi tillverkat av plast. Ibland spelade vi mot killar från andra byar. Klockan fem varje onsdag och lördag övade jag med kyrkokören. Vi hade ingen el, så på kvällen gjorde jag läxorna i skenet från elden.

Jag hade hört talas om pojkar i byarna runt omkring som förts bort och tvingats bli barnsoldater. Det gjorde att jag alltid var orolig för att jag en dag också skulle föras bort. Men eftersom min familj är så fattig kunde vi inte göra något åt saken. Vi kunde inte flytta in till staden, som skulle ge större säkerhet.

Det hemska händer ...

Jag gick upp tidigt som vanligt, åt en kall sötpotatis, drack ett glas vatten och började vandringen till skolan tillsammans med två kompisar. Det tar en

timme till skolan, så vi brukade tala om roliga saker som hänt. När vi hade roligt kunde vi gå fortare utan att känna oss trötta.

Plötsligt klev en grupp beväpnade män ut från ett buskage och ställde sig framför oss på stigen. Jag blev så rädd att jag blev som förstenad. Jag tänkte direkt på döden, men med Guds hjälp blev jag inte dödad. Vi grät och skakade av skräck.

– Snälla, låt oss gå till våra familjer, bad vi.

– Varför det, sa dom och slog oss med käppar medan dom släpade iväg med oss, in i skogen.

– Försök inte fly! Och stanna inte! befalldes en av dom.

Vi bar våra skolväskor och tunga säckar med mat, som dom stulit någonstans.

Åt rå kassava

Skogen skrämde mig. Jag var rädd för att vilda djur skulle döda oss i mörkret och äta upp oss. I början av vandringen försökte vi fly. Då placerade dom oss längst fram och en av dom sa med hes röst:

– Dårar, våga bara fly. Då kommer vi att hjälpa er att få möta era döda förfäder där dom är nu. Och vi skulle inte tycka synd om er.

Vi vandrade dag och natt, åt rå kassava från säckarna vi tvingades bära och drack vatten ur källor. När vi var för trötta och sackade efter slog dom oss med sina käppar för att få oss att öka farten. Mina skor gick sönder och mina fötter svullnade upp.

Jag trodde att jag aldrig mer skulle få se mamma och pappa eller mina bröder och systrar. Jag såg framför mig hur jag skulle dödas av soldaterna, som slog mig som om jag vore en orm.

Barnjuryn

Kriget i D.R. Kongo, som pågått sedan 1998, är ett av de mest brutala krigen i världshistorien. Mer än 6 miljoner människor har dött i strider, eller av hunger och sjukdomar som är en följd av kriget. Som mest fanns över 30 000 barnsoldater i landet, idag är de kanske 15 000. Över 7 miljoner barn går inte i skolan.

När barnsoldaterna kommer till organisationen BVES mottagningscenter bränner de först sina uniformer, som ett tecken på att de nu ska lämna tiden som barnsoldat bakom sig. "Aldrig mer militäruniform" och "Skola Ja Aldrig mer militärläger" står det på två av skyltarna.

Jag grät hela tiden. Min skjorta blev dyngblöt av tårarna, som om det hade regnat.

Försökte hjälpa barn

Först fick vi gå igenom en initieringsrit med droger och fetischer, föremål som vi skulle bära i strid för att vi skulle skyddas mot att träffas av kulorna. Sen skulle vi lära oss skjuta. Det tog mig tre månader att kunna använda vapnen bra. Först automatkarbinen AK47 och sen maskingeväret PKM.

Jag fick först laga mat, samla ved och stjäla grödor. Sen deltog jag i strider mot andra väpnade grupper och mot vårt lands armé.

En kväll drack vi kanyanga, som gjorde mig berusad. Jag sköt ett par gånger i luften och kompanichefen beordrade mig att betala 40 000 CDF (200 kronor) för kulorna, men det var omöjligt för mig att betala så mycket. Då gav han order till mina kamrater att ge mig 15 piskrapp. Jag flydde samma natt och gav mig iväg mot min hemby. Men jag stötte på en annan väpnad grupp och jag torterades

tills jag gick med på att vara med dom. Vi stal från fält och hus och rånade bilister. Allt skedde när det var mörkt, på kvällen och natten.

Jag var aldrig med och kidnappade barn. Om mina kamrater kom med nya barn, försökte jag lära barnen hur dom skulle kunna fly och slippa dela mitt öde. Det var det enda sätt som jag kunde hjälpa dom på.

Äntligen fri

Jag ville besöka min familj och en natt gav jag mig iväg med lite pengar. På vägen greps jag av en regeringssoldat som tog mig till ett fängelse och sedan vidare till ett regemente för regeringssoldater.

Jag sattes i en liten cell tillsammans med vuxna män, som misshandlade mig. Dom tog den mat jag fick, sålde den och köpte cigaretter för pengarna, så jag var alltid hungrig. Det var så trångt så under natten fick vi turas om att stå och att sova på golvet.

– Organisationen BVES kom för att besöka min cell. När dom såg att jag var minderårig fick dom fängelsechefen att

Espoir, 14 år,
D.R. Kongo

Representerar barn som tvingats bli soldater, och barn som lever i väpnade konflikter.

LÄNGTAT EFTER: Min familj.

ROLIGAST: Att spela fotboll och sjunga i kör.

VÄRST: Att bli bortförd och torterad.

VIKTIGAST: Att gå i skolan.

FAVORITÄMMEN: Franska, historia, samhälls- och moralkunskap.

VILL BLI: Lärare och rädda barn.

överbärlämnas mig till dom. Jag fick komma till BVES center för befriade barnsoldater och fick återhämta mig där tills jag kände mig redo att återvända hem.

Hemma igen !

Så kom dagen jag längtat efter ända sedan jag blev bortförd, dagen då jag skulle få återförenas med min familj. Vi var alla så glada, mamma, pappa, mina bröder och systrar och jag. Vi grät allihop. Efter några dagar började rädslan att smyga sig på mig. Sedan dess är jag alltid rädd att bli bortförd igen om dom väpnade grupperna får veta att jag är tillbaka i byn. Jag är också rädd för att på nytt bli gripen av regeringssoldaterna.

Att gå i skolan igen betyder mycket för mig. Jag känner att det hjälper mig att kunna förbereda min och min familjs framtid. Mitt mål är att bli lärare. Men jag vill också kämpa för barnets rättigheter och förhindra att barn förs bort av dom väpnade grupperna och skiljs från sina familjer.”

BVES väska

Alla barn som varit på BVES center för barnsoldater får en väska med saker som ska göra livet enklare när de kommer tillbaka till sina familjer.

I väskan finns:

Radio

Skor

Filt

Tandborste och tandkräm

Nya kläder

Tvål

Handduk

Barnjurn

Familjen och två katter delar på en dubbelsäng. Dahlia och Marzedes har varsin vägg där de sätter upp sina bilder och teckningar.

Kompis-selfie.

”Jag tappade allt hopp”

En dag när hon är tolv år får Mersadez veta att familjen bara har ett par dagar på sig att lämna sitt hem. Igen.

Mersadez bor med sin mamma Stephanie och lillasyster Dahlia i ett litet studentrum. Men sedan mamma Stephanie var med om en svår bilolycka har hon varken kunnat arbeta eller studera, så nu får inte bo kvar.

Klockan fem en morgon lastar Mersadez in kläder, skolböcker och leksaker i en skåpbil som mamma har hyrt. Familjen har ingenstans att ta vägen, så de måste sova i bilen i nästan en vecka.

– Det fanns inte plats att ligga så vi satt och sov i stolarna, minns Mersadez. På morgonen lånade vi toaletten i affärer och på McDonalds för att borsta tänderna och tvätta oss.

Mersadez hade upplevt hemlöshet flera gånger tidigare, men det här var värst hittills, för att de måste bo i bilen.

– Det var läskigt, säger Mersadez. För första gången tappade jag allt hopp. Jag tänkte att jag aldrig skulle få ett eget hem. Att ingenting någonsin skulle bli bra igen.

Mamma vill inte att Mersadez och Dahlia ska gå omkring på motellet, för en del som bor där har drogproblem och kan bli våldsamma. Men de flesta är snälla, säger Mersadez.

Mersadez gör läxorna vid matbordet medan lillasyster Dahlia, 8, plockar fram mellanmål.

Efter en knapp vecka flyttade familjen till ett motell omgjort till härbärge.

– Sedan flyttade vi ofta, tills vi kom till motellet där vi bor nu, i ett rum med kokvrå. Här har vi bott i två år. De andra som bor här är också hemlösa. Mamma vill helst inte att vi går ut från rummet efter skolan. Hon har alltid försökt skydda oss så gott hon kan, säger Mersadez.

Idag upplever över två miljoner barn i USA hemlöshet, ibland för att deras föräldrar förlorar jobbet och inte kan betala hyran. Andra har mammor som flyr från en våldsam partner. Mersadez mamma hade själv en svår uppväxt. Ibland mår hon fortfarande så dåligt av sin barndom att hon inte kan arbeta och få in pengar.

Ingen får veta

Mersadez skolkamrater vet inte var hon bor.

– De flesta i skolan har det väldigt bra ställt. Om dom visste att jag är hemlös skulle deras bild av mig ändras helt.

I stället för att vara kompis, skulle jag bara vara en hemlös person för dom, inte en människa. Jag vill inte att någon ska tycka synd om mig eller behandla mig annorlunda.

Under covid hade Mersadez och Dahlia distanslektioner via internet under lång tid. Det var jobbigt att vara inlåst i motellrummet nästan dygnet runt och försöka hänga med i skolan. Mersadez fick då hjälp med skolarbetet av organisationen School on Wheels, som grundats av WCP-barnrätts hjälten Agnes Stevens.

– Idag klarar jag mig bra själv och kan också hjälpa min lillasyster. 🌍

Mersadez, 15 år, USA

Representerar barn som är hemlösa och som står upp för andra barn som upplever hemlöshet.

GILLAR: Skolan.

ÄLSKAR: Att dansa, särskilt hiphop.

OGILLAR: Att inte ha ett eget hem och aldrig kunna känna mig trygg.

VILL BLI: Marinbiolog.